

Arrest

nr. 295 340 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. MANDELBLAT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. F., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, van etnische origine Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Na een leeftijdsonderzoek in België werd u 21 jaar oud bevonden. U werd geboren in het dorp Haidar Khani in het district Mehterlam in de provincie Laghman, Afghanistan. Daar woonde u sinds uw geboorte samen met uw moeder, uw oudere broer, oudere zus en jongere zus. Ongeveer tien jaar geleden overleed uw vader na ziekte. Sinds een jaar of vier bent u officieel verloofd met de zeventienjarige M.. Uw verloofde woont tot op heden bij haar ouders in Haidar Khani en gaat naar school. U bent zelf gedurende ongeveer zes jaar naar school geweest in uw dorp. Uw familie is in het bezit van zes of zeven velden, de landbouwteelt besteden ze uit aan een lokale boer.

In 2005 begon uw oudere broer N. te werken voor de Amerikaanse troepen op de luchthaven van Jalalabad. N. was aanvankelijk actief als bewaker, later ging hij aan de slag als mecanicien en kreeg hij de leiding over een garage op de luchthaven. Na verloop van tijd ging uw broer ook mee op missies als mecanicien. N. verbleef het merendeel van zijn tijd op de luchthaven van Jalalabad en kwam ongeveer een keer per maand of een keer om de twee maanden naar de familie in Haidar Khani. Het werk van uw broer bleef lang een goed bewaard geheim in uw dorp. Op een gegeven ogenblik werd N. aangesproken door de mollah van jullie dorp toen hij op bezoek was bij de familie in Haidar Khani. De mollah vertelde hem dat hij te weten was gekomen dat uw broer aan de slag was voor de Amerikanen en dat dit van hem een afvallige maakte. De mollah maande uw broer N. aan om zijn werkactiviteiten voor de buitenlandse troepen stop te zetten, anders zou hij gedood worden. Uw broer ging hier echter niet op in en keerde terug naar Jalalabad om er opnieuw aan het werk te gaan. Na verloop van tijd kwam uw broer weer naar huis. Diezelfde mollah wilde uw broer wederom spreken. De mollah zei tegen N. dat hij zijn werk niet had opgezegd en dat hier gevolgen aan vasthingen, uw broer was in het vizier gekomen van de taliban. De mollah zei N. nogmaals om te stoppen met zijn werk alvorens de taliban hem zouden vermoorden en voegde daarbij toe dat uw broer zich moest overgeven aan de taliban. Uw broer voelde zich geïntimideerd, maar weigerde om zijn job op te geven en keerde terug naar Jalalabad. De volgende zes maanden kwam uw broer niet meer naar huis. In deze periode ging u uw broer twee of drie keer bezoeken in Jalalabad. Ongeveer een half jaar nadat uw broer was aangesproken door de mollah in het dorp, kreeg hij de kans om naar de Verenigde Staten te gaan. N. verhuisde en woont tot op heden in de staat Californië. Zijn gezin, zijn vrouw en kinderen, wonen momenteel samen met uw moeder en uw zussen in Haidar Khani. Na het vertrek van N. naar de Verenigde Staten, werd ook u benaderd door de mollah, die begon te preken over de islam en de jihad. U werd verteld dat de jihad verplicht was en aangemaand om samen te werken. Aangezien uw broer op de luchthaven van Jalalabad werkte, had ook u daar contacten en moest u ervoor zorgen dat de taliban op de luchthaven kon binnendringen. U weigerde resoluut en ging naar huis. U belde meteen naar uw broer in de Verenigde Staten en lichtte hem in over wat er zonet gebeurd was. N. maande u daarop aan om niet meer naar de moskee te gaan. Ongeveer een week na uw ontmoeting met de mollah, werden enkele talibanstrijders getroffen door een drone in de bergen achter uw huis. De taliban beschuldigde u ervan te hebben gespioneerd en dachten dat uw oudere broer verantwoordelijk was voor deze aanval op hen. Twee of drie dagen later was u met enkele vrienden gaan zwemmen in de rivier wat verderop. Jullie werden opgeschrikt door het geluid van geweerschoten nabij het dorp. Jullie haasten zich naar huis, jullie wilden weten wat er gebeurd was. Onderweg kwamen jullie een dorpsbewoner tegen die jullie zei van niet naar huis te keren. Deze dorpsbewoner genaamd I., vertelde dat de taliban uw goede vriend S. hadden gedood en dat ze nu op zoek waren naar u. U keerde niet meer terug naar huis maar vluchtte naar het huis van uw tante in Kalakhot. De beslissing werd genomen dat u Afghanistan moest verlaten. Nog diezelfde nacht werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld en vatte u uw reis aan.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2018 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland naar Bulgarije. Daar deed u een verzoek om internationale bescherming, maar verliet het land onmiddellijk erna. U reisde naar Servië en vervolgens via Bosnië, Kroatië en Slovenië naar Oostenrijk. In Oostenrijk deed u eveneens een verzoek om internationale bescherming, maar u verliet het land alvorens de Oostenrijkse autoriteiten u konden onderwerpen aan een leeftijdsonderzoek. U reisde vanuit Oostenrijk via Italië en Frankrijk naar België. U was ruim twee jaar onderweg en arriveerde op 1 november 2020 in dit land. Vervolgens deed u op 3 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban. Daarnaast vreest u de vader van uw omgekomen vriend S., die u verantwoordelijk acht voor de dood van zijn zoon.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw broer N., (foto's van) werkcertificaten van N., foto's van N. aan het werk en foto's van hem in de Verenigde Staten, een foto van het paspoort van N., een foto van een elektriciteitsfactuur, een foto van een schooldocument, foto's van uw neefjes in Haidar Khani, een oude gezinsfoto, foto's van verschillende taskara's van familieleden, een foto van het postetiket en de enveloppe waarin de documenten vanuit Afghanistan naar België werden verstuurd.

Op 29 juli 2021 nam het CGVS een beslissing met betrekking tot uw verzoek. Het betrof een weigering van de Vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep

aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 27 augustus 2021. In het kader van de beroepsprocedure legde u bijkomende documenten neer: verscheidene nieuwsartikels en –rapporten omtrent de gewijzigde situatie in Afghanistan en de evacuaties die verschillende landen voor Afghanen hebben georganiseerd. Op 15 september 2021 ging het CGVS over tot de intrekking van de desbetreffende beslissing, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst. Uw beroep werd vervolgens door de RvV verworpen op 17 december 2021 met het arrestnummer 265767.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dienen bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op 4 december 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over

nietbegeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16 jaar oud te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Daarbij kan worden opgemerkt dat u zich bij uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije presenteerde als meerderjarige. Tegenover de Oostenrijkse autoriteiten verklaarde u dan weer minderjarig te zijn bij uw verzoek om internationale bescherming aldaar, maar u verliet het land alvorens men u aan een leeftijdsonderzoek kon onderwerpen (zie administratief dossier). Aldus kunnen reeds uiterst bedrieglijke verklaringen wat u betreft worden vastgesteld. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u, nadat u initieel bleef volhouden minderjarig te zijn, na een confrontatie dan wel te kennen dat u akkoord gaat met de resultaten van het leeftijdsonderzoek (CGVS, p. 5), maar dit doet niet af aan het feit dat u initieel betrekkelijk bedrieglijke verklaringen omtrent uw leeftijd hebt afgelegd.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u over een zekere geografische en algemene kennis beschikt betreffende de door u verklaarde regio van herkomst. Er komen echter verscheidene elementen naar voren die opvallend lacunair zijn wat betreft de regio waar u heel uw leven zou hebben doorgebracht en waar u tevens naar school zou zijn gegaan (CGVS, p. 6, p. 9-10), waardoor u niet aannemelijk kan maken dat u onafgebroken tot uw vertrek uit Afghanistan, dat u alreeds eigenaardig genoeg enerzijds situeert in de zomer van 2018 en anderzijds dan weer pas na de wolesi jirga verkiezingen die plaatsvonden in oktober 2018 (CGVS, p. 19), in Mehterlam hebt gewoond.

Zo blijken om te beginnen verscheidene gebeurtenissen met grote impact en andere belangrijke informatie die u redelijkerwijs zou hebben opgepikt in het dorp omtrent de veiligheidssituatie in uw omgeving, ook rekening houdend met uw jonge leeftijd, u volledig vreemd. Daarbij bent u zelf slechts in staat om spontaan gebeurtenissen te noemen die zich reeds vele jaren geleden hebben voorgedaan. Om te beginnen noemt u een moord die zeven of acht jaar geleden zou zijn gebeurd, ook een tweede incident waarbij een talib om het leven zou zijn gekomen zou zich reeds zes of zeven jaar geleden hebben voorgedaan (CGVS, p. 29). Het volgende dat u aanbrengt zijn feiten die dateren van acht of negen jaar geleden (CGVS, p. 30). Daarbij dient ook de opmerking worden gemaakt dat geen van deze zogenaamde gebeurtenissen konden worden geverifieerd aan de hand van de beschikbare landeninformatie. U wordt vervolgens gevraagd naar dingen die zich hebben voorgedaan in de twee jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan en als antwoord geeft u een enkel incident, namelijk een nachtelijke raid gericht op de taliban drie jaar geleden waarbij ook verscheidene mensen van de Kuchi bevolking om het leven zijn gekomen (CGVS, p. 30). Wederom vindt deze door u aangebrachte informatie nergens een weerklink in de beschikbare landeninformatie. Hoewel het CGVS er zich terdege van bewust is dat dit niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat u deze informatie uit uw duim zuigt, vormt het in deze echter wel een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid gezien uw daaropvolgende onwetendheid over bepaald belangrijke gebeurtenissen in uw regio die wel uitgebreid gerapporteerd werden.

Er worden u immers verschillende voorbeelden van aanslagen en veiligheidsincidenten aangereikt, maar uw kennis hieromtrent blijkt uiterst beperkt dan wel eenvoudigweg incorrect of onbestaande. Een jaar voor uw vertrek kwamen enkele studenten om het leven bij een aanslag in de stad Mehterlam. U beweert hierover meer informatie te kunnen geven en voegt vervolgens toe dat een autobom zou zijn ontploft (CGVS, p. 30). Er kwamen toen echter twee studenten om het leven bij een raketaanval, anderen raakten gewond (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U geeft niet de indruk werkelijk op de hoogte te zijn. Wanneer u bovendien wordt gevraagd of u iets kan zeggen over een aanval op een begrafenis, geeft u eerst te kennen dat u hierover geen enkele informatie heeft (CGVS, p. 30). Het CGVS geeft u daaropvolgend de verdere details over deze zelfmoordaanslag op een begrafenis van een politieagent waarbij zestien personen om het leven kwamen en bijna veertig gewonden vielen, waarna u het zich plots wel meent te herinneren. U herhaalt echter verkeerdelijk dat een zelfmoordaanslag op een politieman zou hebben plaatsgevonden en daarbij doden zouden gevallen zijn. Wederom kunnen ernstige twijfels worden geuit bij uw oprechte kennis over dit gebeuren. U weet tevens helemaal niets over de ontvoering van wel dertien elektriciteitswerkers door de taliban, zij werden twee weken in uw regio vastgehouden en vervolgens vrijgelaten in de periode net voor uw vertrek uit het land

(CGVS, p. 31). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met de vaststelling dat u erg weinig weet over belangrijke recentere gebeurtenissen die zich in uw omgeving hebben voorgedaan en enkel zelf incidenten noemt die al veel langer geleden zijn, geeft u te kennen dat u die incidenten niet kan kennen omdat u er niet bij aanwezig was (CGVS, p. 31). Deze uitleg biedt echter allerm minst afdoende verschuiving, het gaat immers over incidenten met een behoorlijke draagwijdte die redelijkerwijs ook jonge mensen in de dorpen zouden hebben bereikt. Er kan van u hiermee enige affiniteit verwacht worden, in casu quod non. Vervolgens vermeldt u een zelfmoordaanslag in de bazaar van Mehterlam die zich twee of drie maanden voor het persoonlijk onderhoud zou hebben afgespeeld, uw moeder zou u hierover hebben ingelicht. U kan echter geheel niet overtuigen. Eerder werd u immers gevraagd of u weet had van incidenten die zich na uw vertrek uit het land in uw regio hadden voorgedaan via familieleden en u gaf aan van niet, dat u met uw familie niet heeft gesproken over dergelijke zaken (CGVS, p. 31). U wordt wederom geconfronteerd, ditmaal met bovenstaande tegenstrijdigheid. U antwoordt daarop slechts bevestigend, dat uw moeder niet bereid is om met u over onderwerpen als dusdanig te praten. Uw geloofwaardigheid wordt aan het wankelen gebracht.

Het gegeven dat u zelf enkel zogenaamde voorvallen kan vermelden die dateren van zes tot tien jaar geleden en vervolgens niet vertrouwd blijkt te zijn met impactvolle veiligheidsincidenten die zich hebben afgespeeld in de recente periode voor uw vertrek uit Afghanistan, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in Mehterlam sterk teniet.

Verder mag het verbazen dat u beweert dat er afgezien van de taliban in uw omgeving geen andere gewapende groepen aanwezig zijn (CGVS, p. 29) en dat u werkelijk nog nooit gehoord heeft over Daesh oftewel Islamitische Staat (CGVS, p. 30). Nochtans komt uit de beschikbare landeninformatie naar voren dat deze gewapende groepering in de maanden en jaren voor uw vertrek naar voren trad in uw provincie. Zo werden er belangrijke sleutelfiguren van Daesh gedood in Laghman en vonden er geregeld gevechten plaats tussen talibanleden en ISIS-strijders in de regio (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zelfs burgers voelden de nood om hun ongerustheid over de aanwezigheid van Daesh uit te drukken. Het doet bijzonder vreemd aan dat u niet beter op de hoogte lijkt te zijn van deze significante ontwikkelingen in uw regio, die voornamelijk sterk tot uiting kwamen in de periode voorafgaand aan uw vertrek uit het land.

Wat betreft bekende persoonlijkheden die actief zijn binnen uw district en provincie of die uit uw regio afkomstig zijn, blijkt uw kennis hieromtrent evenmin afdoende om aannemelijk te maken dat u in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit het land in Mehterlam hebt verbleven. De personen die u uit eigen beweging opnoemt, kunnen geen van allen enigszins worden teruggevonden in de beschikbare landeninformatie, ook niet wanneer de door u verbeterde schrijfwijze wordt gehanteerd (CGVS, p. 26; zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). U laat na om verdere toelichting te geven bij de door u aangehaalde figuren. U wordt vervolgens gevraagd naar enkele figuren die een grote impact hebben nagelaten op de regio waarvan u beweert dat u er stevast woonachtig bent geweest, opnieuw rinkelt de grote meerderheid bij u geen belletje. Zo heeft u klaarblijkelijk nog nooit gehoord van Dr. N., die plaatsvervangend burgemeester was van Mehterlam stad in de periode voor uw vertrek uit het land en die om het leven kwam bij een aanslag tijdens een cricketwedstrijd (CGVS, p. 27). Zelfs loutere feit dat een toenmalige burgemeester van Mehterlam werkelijk in de maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan gewelddadig werd gedood is u geheel vreemd. De naam van M. Y. S. zegt u tevens niets (CGVS, p. 27). De man, een belangrijke en bekende religieuze geleerde in de regio, werd evenwel in juni 2018 samen met twee bodyguards gedood bij een gerichte explosie in Mehterlam stad. Ook hier geeft u zelfs geen enkele blijk van herkenning bij het loutere incident an sich (CGVS, p. 28). Burgeractivisten I. K. en K. M. O. kent u evenmin (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).

Uw verklaringen omtrent Dr. A. A. zijn op z'n zachtst gezegd evenzeer merkwaardig te noemen. Wanneer u, zoals hierboven reeds aangeraakt, gevraagd wordt om enkele bekende figuren uit uw regio op te noemen, brengt u enkele namen naar voren, waaronder Dr. A.A. (CGVS, p. 26). U wordt vervolgens verzocht om meer toelichting te geven bij deze Dr. A.A., waarna u te kennen geeft dat deze man een hoog gerankte overheidsfunctionaris was die acht tot tien jaar werd gedood bij een zelfmoordaanslag in de bazaar of het centrum van de stad Mehterlam (CGVS, p. 27). Dr. A.A., een werkelijk wereldberoemd Afghaans politicus die momenteel de functie uitoefent van Chief Executive Officer in de Afghaanse regering en eveneens de leiding heeft over de High Council for National Reconciliation, is namelijk tot op heden evenwel nog steeds in leven (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er kan geen enkele informatie worden teruggevonden over een belangrijke overheidsfunctionaris die om het leven zou zijn gekomen bij een aanslag in Mehterlam en die toevalligerwijs eveneens Dr. A.A. zou heten. Uw verklaringen raken met andere woorden kant noch wal. Uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2021, waarbij u Dr. A. verbeterd naar A.Z., zijn niet in staat om bovenstaande eigenaardigheid uit te wissen (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Het betreft immers een post-factum correctie en bovendien wordt u verder

duidelijk de vraag gesteld omtrent Dr. A.A.. Daarenboven kan worden opgemerkt dat ook uw advocate, die eveneens een eigen letterlijk verslag van het persoonlijk onderhoud heeft neergepend, in haar notities verwijst naar Dr. A. (zie mail vanwege advocate d.d. 28 mei 2021). Een eventuele interpretatiefout kan hier bijgevolg niet worden opgeworpen. Daarbij dient te worden aangestipt dat ook ene A.Z. geen zoekresultaten oplevert. De door u beschreven aanslag, waarbij wederom de opmerking kan worden gemaakt dat u ze bijna tien jaar geleden situeert, kan net zo min worden teruggevonden. Uw beweringen hieromtrent, in het groter geheel bekeken, brengen uw geloofwaardigheid een nieuwe knauw toe.

Ook met betrekking tot algemene feiten, kunnen er merkwaardigheden en hiaten in uw verklaringen worden vastgesteld. Het doet enigszins vreemd aan dat u aangeeft dat het in Mehterlam stad alom gekende Saraj fort, hetgeen u wel spontaan voor de geest kan halen, verlaten zou zijn, dat het zich in een geïsoleerde staat bevindt en dat het fort momenteel zou worden gebruikt door druggebruikers (CGVS, p. 26). De Afghaanse overheid heeft immers zeer veel geld uitgetrokken voor de renovatie van het fort, dat ernstig beschadigd was geraakt tijdens gevechten, en een ambitieus herstelproject werd op poten gezet. U beweert daarentegen dat er nooit zulke herstelprojecten zouden hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 26). Nochtans werden de grote werken reeds aangevat in 2016, aldus twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Het is bijgevolg vreemd dat u het bestaan van deze herstellingswerken volstrekt ontkent. U spreekt verder over een zelfmoordaanslag die zich vijf tot zes jaar geleden naast het fort zou hebben voorgedaan, maar wederom blijft uw kennis over dit gebeuren uiterst vaag en oppervlakkig gezien uw totaal onvermogen om verdere breedvoerige toelichting te geven (CGVS, p. 26). Hieromtrent dient het CGVS op te merken dat in 2016 in de omgeving van de Sarajuddin tuinen in Mehterlam stad een aanslag heeft plaatsgevonden, waarbij verschillende gewonden en één dode te betreuren vielen (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het ging in deze ging echter niet om een zelfmoordaanslag, maar een voertuigbom die vanop afstand tot ontploffing werd gebracht. Aldus blijkt uw kennis wederom erg gering en onjuist, enige informatie omtrent een zelfmoordaanslag aan het fort in diezelfde periode kan immers nergens worden teruggevonden. Uw geloofwaardigheid komt nogmaals onder druk te staan.

U werd verder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u bekend bent met kampen of nederzettingen in uw omgeving die werden opgezet voor vluchtelingen (CGVS, p. 28). U legt betrekkelijk beperkte en vage verklaringen af hieromtrent en kan slechts aangeven dat er zich ergens in de provincie Laghman een dergelijk kamp zou bevinden. U kan verder werkelijk geen enkele informatie geven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er eind 2016 een uitgebreid woongebied in Mehterlam stad werd opgericht om zo'n 12.000 Afghaanse vluchtelingen op te vangen (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het is bijgevolg merkwaardig en verder niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond uw herkomst, dat u niet kan aangeven dat een dergelijk gebied werd gecreëerd niet zo lang voor u uw regio heeft verlaten in de nabijgelegen stad waar u zelf enkele keren zou zijn geweest en waar de meeste mensen uit uw dorp boodschappen gingen doen (CGVS, p. 7, p. 24).

Eveneens kan nog worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk evenmin vertrouwd bent met de toenmalige locaties van de buitenlandse troepen in uw regio. Wanneer u wordt gevraagd waar er zich in Laghman een buitenlandse basis bevindt, geeft u te kennen dat u hiervan niet op de hoogte bent (CGVS, p. 28). U geeft daarna daarentegen aan dat u wel Gamberi basis herkent, maar het heeft er alle schijn van weg dat u ten onrechte bevestigend antwoordt gezien u verder wederom geen enkele informatie hierover weet te verschaffen. Dit reflecteert niet enkel negatief op de geloofwaardigheid omtrent uw verklaringen van recente verblijfplaats, maar eveneens brengt het de geloofwaardigheid van het door u naar voren geschoven asielaanbod aan het wankelen (zie verder infra). Indien uw broer werkelijk reeds gedurende vele jaren aan de slag zou zijn geweest voor Amerikaanse troepen, u hem meermaals op zijn werkplek zou zijn gaan bezoeken en hij u ook zelf verteld zou hebben over zijn werkactiviteiten (CGVS, p. 32, p. 33), dan mag het enige verbazing opwekken dat u niet meer vertrouwd bent met FOB Gamberi, nochtans een uitermate belangrijke uitvalsbasis voor de Amerikanen ten tijde van uw zogezegd verblijf in Laghman. De bovenstaande vaststellingen, namelijk dat u zelf amper voorbeelden kan geven van recente gebeurtenissen in het district Mehterlam, u de vragen hieromtrent trachtte te ontwijken door gebeurtenissen van vele jaren geleden aan te halen, dat u erg weinig bekend bent met persoonlijkheden met een zekere draagwijdte doorheen de regio en verdere algemene feiten niet of uiterst beperkt kan weergeven, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u tot ongeveer halverwege het jaar 2018 ononderbroken in Mehterlam zou verbleven hebben.

Het CGVS dient hierbij aan te stippen dat het loutere feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud wel een aantal elementen correct kon weergeven geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande uw algemene basiskennis en uw vertrouwdheid met uw verklaarde regio van herkomst wat betreft de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw kennis beperkt zich in wezen immers tot zeer algemene en geografische feiten en weergaven, alsook weet u de grote lijnen van een enkel incident te kaderen, hetgeen echter in casu niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek

uit het land onafgebroken in Haidar Khani hebt gewoond zoals u beweert. De lacunes en fouten in uw kennis zijn van een dermate aanzienlijk dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die u wel op een correcte wijze weergaf.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Haidar Khani, gelegen in het district Mehterlam van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Haidar Khani, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 26 mei 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd bovendien in de loop van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels worden geplaatst bij uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 31).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat ook uw asielrelaas an sich ongeloofwaardig dient te worden bevonden. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u naar voren geschoven vrees. De door u beschreven gang van zaken lijkt werkelijk erg weinig plausibel en zit in wezen vol eigenaardigheden. Men kan zich vooreerst alreeds de vraag stellen waarom de taliban u zou willen inschakelen om hen binnen te brengen in de luchthaven van Jalalabad, u was naar eigen zeggen immers slechts een kind (CGVS, p. 22). Dat een dergelijke geharde groepering, alreeds gedurende decennia actief in het land, een kind dat hen bovendien niet genegen was, zouden toevertrouwen om haar leden binnen te loodsen op een basis waar Amerikaanse troepen de plak zwaaiden, lijkt werkelijk uit de lucht gegrepen. Uw uiterst vage en beperkte verklaring, dat de taliban nu eenmaal kinderen gebruikt, kan niet overtuigen (CGVS, p. 34). Het kan daarenboven evenmin overtuigen dat u voordien ooit op bezoek zou zijn geweest op de luchthaven van Jalalabad, uw verklaringen hieromtrent komen uiterst weinig aannemelijk en geheel niet doorleefd over. Dat u als eenvoudige burger enkele keren gedurende een halfuurtje de toegang kreeg tot een dergelijk beveiligde plaats door simpelweg aan de bewaker te vragen of u uw broer mocht zien en de naam van uw vader op te geven, kan niet overtuigen (CGVS, p. 34). Het lijkt eveneens merkwaardig dat uw broer N. eenvoudigweg zijn vrouw en kinderen in Haidar Khani, waar hij omwille van zijn vermeende werkactiviteiten meerdere keren zou zijn bedreigd, zou hebben

achtergelaten en zonder zijn gezin naar de Verenigde Staten zou zijn vertrokken (CGVS, p. 16, p. 34). Uw geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan door de vaststelling dat diezelfde familieleden nooit meer enige problemen zouden hebben gekend met de taliban na uw vertrek uit het land (CGVS, p. 23). Zij wonen tot op heden nog steeds in hetzelfde huis in Haidar Khani en met hen gaat alles goed (CGVS, p. 15-16). Dat de taliban niet geïnteresseerd zou zijn in vrouwen, doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststelling.

Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat u het door u naar voren geschoven profiel van uw oudere broer, zijnde dat hij werkzaam was voor de Amerikaanse troepen, geheel niet aantonen. Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u in wezen op geen enkele manier kan aantonen dat de persoon die u in uw documenten naar voren schuift als zijnde uw broer N., werkelijk uw broer is. U legt verscheidene foto's van documenten en certificaten voor betreffende Sudir en zijn werk voor de Amerikanen, eveneens voegt u foto's van uw vermeende broer toe waarop hij te zien zou zijn in zijn werkcontext (zie documenten toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). U kan echter geen foto's voorleggen waarop u samen te zien bent met de man die u als uw broer bestempelt, het ontbreekt u volledig aan foto's in gezinsverband (CGVS, p. 21). Uit de enkele oude foto, neergelegd na het persoonlijk onderhoud, waarop enkele jonge kinderen te zien zijn die u beschrijft als zijnde uw zus en broer, kan op geen enkele manier worden afgeleid dat deze persoon uw broer is of zelfs überhaupt dezelfde persoon is als de man die wordt afgebeeld op de andere foto's. De foto's waarop de man die u aanwijst als zijnde uw broer te zien is op plaatsen, duidelijk niet op de luchthaven van Jalalabad, in een uniform van het Afghaanse nationale leger en aan het werk met zware wapens, doen eveneens de wenkbrauwen fronsen uw verklaringen indachtig. Uw broer zou immers slechts als mecaniciens met de Amerikanen op missies zijn meegegaan, hij zou er enkel zijn geweest om hun voertuigen te herstellen in geval van technische problemen (CGVS, p. 32). Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde en kunnen de door u voorgelegde documenten omtrent uw broer op geen enkele manier uw relaas ondersteunen.

Bovendien kunnen enkele markante inconsistenties in uw verklaringen worden vastgesteld, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer N. zich in uw geboortedorp Haidar Khani zou bevinden (Verklaring DVZ, Vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt u echter naar voren dat N. naar de Verenigde Staten zou zijn verhuisd nog voor uw eigen vertrek uit het Afghanistan (CGVS, p. 15-16). Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid brengt uw geloofwaardigheid onverminderd in het gedrang. Hiermee geconfronteerd, geraakt u niet verder dan te beweren dat u nooit verklaard zou hebben dat uw broer in Haidar Khani woont, u houdt vol dat u steeds zou hebben gezegd dat hij zich in de Verenigde Staten zou ophouden (CGVS, p. 35). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. U beweert verder dat u meerdere keren naar de luchthaven in Jalalabad zou zijn gereisd om er zogezegd uw broer te bezoeken, hetgeen alreeds ernstige vraagtekens oproept wat betreft geloofwaardigheid (CGVS, p. 22, p. 33). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud echter had verklaard dat u toen u in Afghanistan woonde nooit buiten uw district zou zijn geweest, nooit zou u andere plaatsen in het land hebben bezocht (CGVS, p. 9). Het doet tevens de wenkbrauwen fronsen dat u te kennen geeft dat de taliban gewoon kon rondhangen in uw dorp (CGVS, p. 35), terwijl u eerder had verklaard nooit enige gewapende groepering in uw dorp te hebben gezien (CGVS, p. 29). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er finaal geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Gezien de vermeende dood van uw vriend S. volstrekt in het verlengde ligt van uw reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban, kan er dan ook geen geloof worden toegeschreven aan uw vrees wat betreft de zogenaamde rancuneuze vader van S..

Dat u verder verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd, zonder naar eigen zeggen de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging in belangrijke mate en onderstreept hierdoor bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (Verklaring DVZ, vraag 22 & 32; CGVS, p. 9). Bovendien dient hierbij aangestipt te worden dat uit uw administratief dossier naar voren komt dat u wel degelijk elders asiel heeft aangevraagd, meer bepaald in Oostenrijk en Bulgarije. U bent er echter met de noorderzon vertrokken zonder het verdere verloop van de procedure af te wachten hetgeen andermaal weinig ernstig is indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben, in casu quod non. Dat u deze eerdere asielaanvragen daarenboven verzwijgt voor de Belgische asielinstanties en ook na een confrontatie blijft volhouden dat u nooit asiel heeft aangevraagd (CGVS, p. 19), ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te

worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 19 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw taskara betreft, dient te worden gesteld dat deze taskara, gezien de misleidende verklaringen over uw leeftijd en de verwarrende verklaringen over uw etnische achtergrond (zie supra), slechts een geringe bewijswaarde heeft. Bovendien blijkt zowel onder als bovenop de pasfoto een stempel te zijn aangebracht hetgeen eveneens afdoet aan de betrouwbaarheid van dit zogenaamd officieel document. De documenten die betrekking hebben op de identiteit van uw broer N. en zijn vermeende werkactiviteiten, u legt de taskara van uw broer, (foto's van) werkcertificaten van N., foto's van N. aan het werk en foto's van hem in de Verenigde Staten en een foto van het paspoort van N. neer, kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. De foto van kinderen waarvan u beweert dat het zou gaan om uzelf en uw broer en zus, is evenmin in staat om uw familieband aan te tonen of uw herkomst te bevestigen. Hetzelfde dient te worden gezegd over de resterende documenten waarmee u wenst aan te tonen dat u wel degelijk altijd onafgebroken in Haidar Khani zou hebben gewoond. Zo kan u niet aantonen dat de kinderen afgebeeld in Afghanistan werkelijk uw neefjes zijn, en dan nog zegt dit niets over uw werkelijke eerdere verblijfplaatsen. De taskara's van uw familieleden, het schooldocument en de elektriciteitsfactuur zijn evenmin bij machte uw werkelijke herkomst aan te tonen, het betreffen bovendien slechts foto's. Ook de bewijswaarde van de enveloppe en de foto van het postetiket blijft in wezen erg beperkt. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarbij beschikken Afghaanse documenten, zoals eerder reeds aangehaald, over betrekkelijk weinig bewijswaarde. Bovendien is de bewijswaarde van foto's hoe dan ook reeds erg beperkt wegens mogelijk onderhavig geweest aan knip- en plakwerk. Deze door u neergelegde documenten kunnen dus op geen enkel manier uw asielrelaas of uw verklaringen omtrent uw verblijfplaats voor uw vertrek uit Afghanistan enige kracht bijzetten. Met betrekking tot de verschillende nieuwsartikels en –rapporten die u in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV neergelegde, dient te worden aangehaald dat deze slechts een algemene situatie in uw land van herkomst omschrijven, die u niet hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat daarenboven niet om iemand als vluchteling te erkennen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocate aan het CGVS overmaakte op 7 juni 2021 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Deze omvatten namelijk slechts verscheidene correcties aangaande de schrijfwijze van plaatsnamen en eigennamen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die

hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze vervolgens te weerleggen. Verzoeker stelt dat verweerder geenszins rekening houdt met het feit dat hij afgelegen leefde en amper toegang had tot het nieuws. Hij benadrukt dat hij geen kranten of een televisie had waarmee hij het nieuws kon volgen. Verzoeker betoogt dat er een radio was maar hij hier niet naar luisterde en zijn familie ook enkel naar muziek op de radio luisterde. Voorts meent verzoeker dat de incidenten waar verweerder naar verwijst allemaal op een verre afstand gebeurden van zijn woonplaats, namelijk op 50 minuten rijden met de auto. Hij betoogt dat hij de incidenten die hij zelf meemaakte weldegelijk uitgebreid besproken heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Vervolgens meent verzoeker dat hij uitgebreid verteld heeft over een overstroming die zich enkele maanden voor zijn vertrek voordeed maar verweerder hiermee op geen enkele manier rekening mee heeft gehouden. Voorts beklemt toont verzoeker wat betreft zijn gebrekkige kennis over de gewapende groeperingen in zijn land dat hij weinig toegang had tot nieuwsberichten. Hij stelt dat in zijn dorp Daesh niet aanwezig was en hij in Afghanistan nooit in contact met hen is geweest. Hij meent bijgevolg dat hij eerlijk verklaarde dat hij in Afghanistan niet op de hoogte was van de aanwezigheid van Daesh of andere gewapende groeperingen in zijn omgeving. Verder betoogt verzoeker dat hij omtrent zijn overige verklaringen nogmaals wenst te benadrukken dat hij in Afghanistan amper zijn dorp verliet. Hij benadrukt dat hij omwille van het feit dat hij geen mogelijkheden had om het nieuws te volgen hij weinig kennis heeft over wat er zich afspeelde buiten zijn dorp. Verzoeker stelt dat verweerder in casu een onredelijke hoeveelheid kennis van hem eist over Afghanistan, hij betoogt dat hierbij een onmogelijke bewijslast op zijn schouders wordt gelegd. Voorts bespreekt verzoeker op omstandige wijze de veiligheidssituatie en de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- een persartikel van P. K. van 25 januari 2022 “ ‘Notre présence, c’est l’espoir’: appel de fonds alors que l’hiver est synonyme de faim pour l’Afghanistan ”;
- een uittreksel van het rapport van Human Rights Watch “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis”, p. 1-4;
- een persartikel van P. M. van 8 februari 2022 “Famine en Afghanistan: La grande hypocrisie”;
- een persartikel van 7 januari 2022 “*Afghanistan: face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire ‘sans parti pris politique’*”;
- Nansen profiel 3-21 “De beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan”, p. 10-13.

2.2.2. Op 19 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, “Afghanistan Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”, april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde met hen samen te werken. Daarnaast vreest hij de vader van zijn overleden vriend S. die hem verantwoordelijk acht voor diens dood.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal inzake verzoekers beweerde plaatsen van eerder verblijf worden vastgesteld dat er hier geen geloof aan kan worden gehecht. Zo wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat:

- i) in casu werd vastgesteld dat verzoeker over een zekere geografische en algemene kennis beschikt betreffende de door hem verklaarde regio van herkomst. Er kwamen echter verscheidene elementen naar voren die opvallend lacunair zijn wat betreft de regio waar verzoeker heel zijn leven zou hebben doorgebracht en waar hij tevens naar school zou zijn gegaan, waardoor hij niet aannemelijk kan maken dat hij onafgebroken tot zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij alreeds eigenaardig genoeg enerzijds situeert in de zomer van 2018 en anderzijds dan weer pas na de wolesi jirga verkiezingen die plaatsvonden in oktober 2018, in Mehterlam heeft gewoond.

ii) zo blijken verscheidene gebeurtenissen met grote impact en andere belangrijke informatie die verzoeker redelijkerwijs zou hebben opgepikt in het dorp omtrent de veiligheidssituatie in zijn omgeving, ook rekening houdend met zijn jonge leeftijd, verzoeker volledig vreemd. Daarbij is verzoeker zelf slechts in staat om spontaan gebeurtenissen te noemen die zich reeds vele jaren geleden hebben voorgedaan. Om te beginnen noemt verzoeker een moord die zeven of acht jaar geleden zou zijn gebeurd, ook een tweede incident waarbij een talib om het leven zou zijn gekomen zou zich reeds zes of zeven jaar geleden hebben voorgedaan. Het volgende dat verzoeker aanbrengt zijn feiten die dateren van acht of negen jaar geleden. Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat geen van deze zogenaamde gebeurtenissen konden worden geverifieerd aan de hand van de beschikbare landeninformatie. Verzoeker wordt vervolgens gevraagd naar dingen die zich hebben voorgedaan in de twee jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan en als antwoord geeft hij een enkel incident, namelijk een nachtelijke raid gericht op de taliban drie jaar geleden aan waarbij ook verscheidene mensen van de Kuchi bevolking om het leven zijn gekomen. Wederom vindt deze door verzoeker aangebrachte informatie nergens een weerklank in de beschikbare landeninformatie. Hoewel het CGVS er zich terdege van bewust is dat dit niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat verzoeker deze informatie uit zijn duim zuigt, vormt het in deze echter wel een verdere indicatie van ongeloofwaardigheid gezien zijn daaropvolgende onwetendheid over bepaalde belangrijke gebeurtenissen in zijn regio die wel uitgebreid gerapporteerd werden. Er worden verzoeker immers voorbeelden van aanslagen en veiligheidsincidenten aangereikt, maar zijn kennis hieromtrent blijkt uiterst beperkt dan wel eenvoudigweg incorrect of onbestaande. Een jaar voor verzoekers vertrek kwamen enkele studenten om het leven bij een aanslag in de stad Mehterlam. Verzoeker beweert hierover meer informatie te kunnen geven en voegt vervolgens toe dat een autobom zou zijn ontploft. Er kwamen toen echter twee studenten om het leven bij een raketaanval, anderen raakten gewond. Verzoeker geeft niet de indruk werkelijk op de hoogte te zijn. Wanneer hem bovendien wordt gevraagd of hij iets kan zeggen over een aanval op een begrafenis, geeft hij eerst te kennen dat hij hierover geen enkele informatie heeft. Verweerder geeft verzoeker daaropvolgend de verdere details over deze zelfmoordaanslag op een begrafenis van een politieagent waarbij zestien personen om het leven kwamen en bijna veertig gewonden vielen, waarna verzoeker het zich plots wel meent te herinneren. Verzoeker herhaalt echter verkeerdelijk dat een zelfmoordaanslag op een politiemann zou hebben plaatsgevonden en daarbij doden zouden gevallen zijn. Wederom konden ernstige twijfels worden geuit bij verzoekers oprechte kennis over dit gebeuren. Verzoeker weet tevens helemaal niets over de ontvoering van wel dertien elektriciteitswerkers door de taliban, zij werden twee weken in zijn regio vastgehouden en vervolgens vrijgelaten in de periode net voor zijn vertrek uit het land. Wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met de vaststelling dat hij erg weinig weet over belangrijke recentere gebeurtenissen die zich in zijn omgeving hebben voorgedaan en enkel zelf incidenten noemt die al veel langer geleden zijn, geeft verzoeker te kennen dat hij die incidenten niet kan kennen omdat hij er niet bij aanwezig was. Deze uitleg biedt echter allerminst afdoende verschooning, het gaat immers over incidenten met een behoorlijke draagwijdte die redelijkerwijs ook jonge mensen in de dorpen zouden hebben bereikt. Er kan van verzoeker hiermee enige affiniteit verwacht worden, quod non in casu. Vervolgens vermeldt verzoeker een zelfmoordaanslag in de bazaar van Mehterlam die zich twee of drie maanden voor het persoonlijk onderhoud zou hebben afgespeeld, verzoekers moeder zou hem hierover hebben ingelicht. Verzoeker kan echter geheel niet overtuigen. Eerder werd hem immers gevraagd of hij weet had van incidenten die zich na zijn vertrek uit het land in zijn regio hadden voorgedaan via familieleden, hij gaf aan van niet en dat hij met zijn familie niet heeft gesproken over dergelijke zaken. Verzoeker wordt wederom geconfronteerd, ditmaal met bovenstaande tegenstrijdigheid. Hij antwoordt daarop slechts bevestigend, dat zijn moeder niet bereid is om met hem over onderwerpen als dusdanig te praten. Verzoekers geloofwaardigheid wordt aan het wankelen gebracht. Het gegeven dat verzoeker zelf enkel zogenaamde voorvallen kan vermelden die dateren van zes tot tien jaar geleden en vervolgens niet vertrouwd blijkt te zijn met impactvolle veiligheidsincidenten die zich hebben afgespeeld in de recente periode voor zijn vertrek uit Afghanistan, doet de geloofwaardigheid van zijn beweerde onafgebroken verblijf in Mehterlam sterk teniet.

iii) het mag verbazen dat verzoeker beweert dat er afgezien van de taliban in zijn omgeving geen andere gewapende groepen aanwezig zijn en dat hij werkelijk nog nooit gehoord heeft over Daesh of de Islamitische Staat. Nochtans komt uit de beschikbare landeninformatie naar voren dat deze gewapende groepering in de maanden en jaren voor zijn vertrek naar voren trad in zijn provincie. Zo werden er belangrijke sleutelfiguren van Daesh gedood in Laghman en vonden er geregeld gevechten plaats tussen talibanleden en ISIS-strijders in de regio. Zelfs burgers voelden de nood om hun ongerustheid over de aanwezigheid van Daesh uit te drukken. Het doet bijzonder vreemd aan dat verzoeker niet beter op de hoogte lijkt te zijn van deze significante ontwikkelingen in zijn regio, die voornamelijk sterk tot uiting kwamen in de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit het land.

iv) wat betreft bekende persoonlijkheden die actief zijn binnen verzoekers district en provincie of die uit zijn regio afkomstig zijn, verzoekers kennis hieromtrent evenmin afdoende blijkt om aannemelijk te maken

dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit het land in Mehterlam is verbleven. De personen die verzoeker uit eigen beweging opnoemt, kunnen geen van allen enigszins worden teruggevonden in de beschikbare landeninformatie, ook niet wanneer de door verzoeker verbeterde schrijfwijze wordt gehanteerd. Verzoeker laat na om verdere toelichting te geven bij de door hem aangehaalde figuren. Hij wordt vervolgens gevraagd naar enkele figuren die een grote impact hebben nagelaten op de regio waarvan hij beweert dat hij er stevast woonachtig is geweest, opnieuw rinkelt de grote meerderheid bij verzoeker geen belletje. Zo heeft verzoeker klaarblijkelijk nog nooit gehoord van Dr. N., die plaatsvervangend burgemeester was van Mehterlam stad in de periode voor zijn vertrek uit het land en die om het leven kwam bij een aanslag tijdens een cricketwedstrijd. Zelfs het loutere feit dat een toenmalige burgemeester van Mehterlam werkelijk in de maanden voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan gewelddadig werd gedood is hem geheel vreemd. De naam van M. Y. S. zegt verzoeker tevens niets. De man, een belangrijke en bekende religieuze geleerde in de regio, werd evenwel in juni 2018 samen met twee bodyguards gedood bij een gerichte explosie in Mehterlam stad. Ook hier geeft verzoeker zelfs geen enkele blijk van herkenning bij het loutere incident an sich, burgeractivisten I. K. en K. M. O. kent verzoeker evenmin.

v) verzoekers verklaringen omtrent Dr. A. A. op z'n zachtst gezegd evenzeer merkwaardig zijn te noemen. Wanneer verzoeker, zoals hierboven reeds aangeraakt, gevraagd wordt om enkele bekende figuren uit zijn regio op te noemen, brengt hij enkele namen naar voren, waaronder Dr. A.A.. Verzoeker wordt vervolgens verzocht om meer toelichting te geven bij deze Dr. A. A., waarna hij te kennen geeft dat deze man een hoog gerankte overheidsfunctionaris was die acht tot tien jaar werd gedood bij een zelfmoordaanslag in de bazaar of het centrum van de stad Mehterlam, Dr. A.A., een werkelijk wereldberoemd Afghaans politicus die momenteel de functie uitoefent van Chief Executive Officer in de Afghaanse regering en eveneens de leiding heeft over de High Council for National Reconciliation, is namelijk tot op heden evenwel nog steeds in leven. Er kan geen enkele informatie worden teruggevonden over een belangrijke overheidsfunctionaris die om het leven zou zijn gekomen bij een aanslag in Mehterlam en die toevallig eveneens Dr. A. A. zou heten. Verzoekers verklaringen raken met andere woorden kant noch wal. Zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2021, waarbij verzoeker Dr. A. verbetert naar A. Z., zijn niet in staat om bovenstaande eigenaardigheid uit te wissen. Het betreft Immers een post-factum correctie en bovendien wordt verzoeker verder duidelijk de vraag gesteld omtrent Dr. A. A.. Daarenboven kan worden opgemerkt dat ook verzoekers advocate, die eveneens een eigen letterlijk verslag van het persoonlijk onderhoud heeft neergepend, in haar notities verwijst naar Dr. A.. Een eventuele interpretatiefout kan hier bijgevolg niet worden opgeworpen, daarbij dient te worden aangestipt dat ook ene A. Z. geen zoekresultaten oplevert. De door verzoeker beschreven aanslag, waarbij wederom de opmerking kan worden gemaakt dat hij ze bijna tien jaar geleden situeert, kan net zo min worden teruggevonden. Verzoekers beweringen hieromtrent, in het groter geheel bekeken, brengen zijn geloofwaardigheid een nieuwe knauw toe.

vi) ook met betrekking tot algemene feiten, er merkwaardigheden en hiaten in verzoekers verklaringen kunnen worden vastgesteld. Het doet enigszins vreemd aan dat verzoeker aangeeft dat het in Mehterlam stad alom gekende Saraj fort, hetgeen hij wel spontaan voor de geest kan halen, verlaten zou zijn, dat het zich in een geïsoleerde staat bevindt en dat het fort momenteel zou worden gebruikt door druggebruikers. De Afghaanse overheid heeft immers zeer veel geld uitgetrokken voor de renovatie van het fort, dat ernstig beschadigd was geraakt tijdens gevechten, en een ambitieus herstelproject werd op poten gezet. Verzoeker beweert daarentegen dat er nooit zulke herstelprojecten zouden hebben plaatsgevonden. Nochtans werden de grote werken reeds aangevat in 2016, aldus twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het is bijgevolg vreemd dat verzoeker het bestaan van deze herstellingswerken volstrekt ontkent. Hij spreekt verder over een zelfmoordaanslag die zich vijf tot zes jaar geleden naast het fort zou hebben voorgedaan, maar wederom blijft verzoekers kennis over dit gebeuren uiterst vaag en oppervlakkig gezien zijn totaal onvermogen om verdere breedvoerige toelichting te geven. Verder dient verweerder hierover op te merken dat in 2016 in de omgeving van de Sarajuddin tuinen in Mehterlam stad een aanslag heeft plaatsgevonden, waarbij verschillende gewonden en één dode te betreuren vielen. Het ging in deze ging echter niet om een zelfmoordaanslag, maar een voertuigbom die vanop afstand tot ontploffing werd gebracht. Aldus blijkt verzoekers kennis wederom erg gering en onjuist, enige informatie omtrent een zelfmoordaanslag aan het fort in diezelfde periode kan immers nergens worden teruggevonden. Verzoekers geloofwaardigheid komt nogmaals onder druk te staan.

vii) verzoeker verder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of hij bekend was met kampen of nederzettingen in zijn omgeving die werden opgezet voor vluchtelingen. Verzoeker legt betrekkelijk beperkte en vage verklaringen af hieromtrent en kan slechts aangeven dat er zich ergens in de provincie Laghman een dergelijk kamp zou bevinden. Verzoeker kan verder werkelijk geen enkele informatie geven, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er eind 2016 een uitgebreid woongebied in Mehterlam stad werd opgericht om zo'n 12.000 Afghaanse vluchtelingen op te vangen. Het is bijgevolg merkwaardig en verder niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen rond zijn herkomst, dat

verzoeker niet kan aangeven dat een dergelijk gebied werd gecreëerd niet zo lang voor hij zijn regio heeft verlaten in de nabijgelegen stad waar hij zelf enkele keren zou zijn geweest en waar de meeste mensen uit zijn dorp boodschappen gingen doen.

viii) eveneens nog kan worden opgemerkt dat verzoeker klaarblijkelijk evenmin vertrouwd is met de toenmalige locaties van de buitenlandse troepen in zijn regio. Wanneer hem wordt gevraagd waar er zich in Laghman een buitenlandse basis bevindt, geeft verzoeker te kennen dat hij hiervan niet op de hoogte is. Verzoeker geeft daarna daarentegen aan dat hij wel Gamberi basis herkent, maar het heeft er alle schijn van weg dat hij ten onrechte bevestigend antwoordt gezien hij verder wederom geen enkele informatie hierover weet te verschaffen. Dit reflecteert niet enkel negatief op de geloofwaardigheid omtrent zijn verklaringen van recente verblijfplaats, maar eveneens brengt het de geloofwaardigheid van het door hem naar voren geschoven vluchtrelaas aan het wankelen. Indien zijn broer werkelijk reeds gedurende vele jaren aan de slag zou zijn geweest voor Amerikaanse troepen, verzoeker hem meermaals op zijn werkplek zou zijn gaan bezoeken en hij hem ook zelf verteld zou hebben over zijn werkactiviteiten, dan mag het enige verbazing opwekken dat hij niet meer vertrouwd is met FOB Gamberi, nochtans een uitermate belangrijke uitvalsbasis voor de Amerikanen ten tijde van verzoekers zagezegd verblijf in Laghman.

ix) de bovenstaande vaststellingen, namelijk dat verzoeker zelf amper voorbeelden kan geven van recente gebeurtenissen in het district Mehterlam, hij de vragen hieromtrent trachtte te ontwijken door gebeurtenissen van vele jaren geleden aan te halen, dat hij erg weinig bekend is met persoonlijkheden met een zekere draagwijdte doorheen de regio en verdere algemene feiten niet of uiterst beperkt kan weergeven, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaring dat hij tot ongeveer halverwege het jaar 2018 ononderbroken in Mehterlam zou verbleven hebben. Verweerder dient hierbij aan te stippen dat het loutere feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel een aantal elementen correct kon weergeven geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande zijn algemene basiskennis en zijn vertrouwdheid met zijn verklaarde regio van herkomst wat betreft de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers kennis beperkt zich in wezen immers tot zeer algemene en geografische feiten en weergaven, alsook weet hij de grote lijnen van een enkel incident te kaderen, hetgeen echter in casu niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek uit het land onafgebroken in Haidar Khani heeft gewoond zoals hij beweert. De lacunes en fouten in verzoekers kennis zijn van een dermate aanzienlijk dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De motieven zoals hierboven uiteengezet vinden steun in het administratief dossier, en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn herkomstregio en bekritiseert de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontcrachting ervan.

Zo kan verzoekers betoog dat hij afgelegen leefde en amper toegang had tot nieuws voorgaande omstandige motieven aangaande zijn gebrekkige kennis inzake recente gebeurtenissen geenszins verschonen. Verweerder stipt immers terecht aan dat er sprake is van verscheidene gebeurtenissen met een grote impact die verzoeker redelijkerwijze zou hebben opgepikt. Bovendien valt dit betoog dat verzoeker dermate afgelegen leefde dat hij geen kennis nam van bepaalde gebeurtenissen niet te rijmen met verzoekers overige verklaringen aangaande oudere gebeurtenissen.

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers familie enkel naar muziek op de radio luisterde doch zij nooit enig nieuws hierdoor zouden hebben opgevangen betreffende incidenten in hun regio en zij verzoeker hierover nooit zouden hebben ingelicht, te meer gelet op de grote impact van de aangehaalde gebeurtenissen.

Ook waar verzoeker betoogt dat de incidenten waarnaar verweerder verwijst allemaal op verre afstand gebeurden van zijn woonplaats en hij amper zijn dorp verliet, stelt de Raad vast dat dit geen verschoning biedt voor het feit dat verzoeker hierover slechts gebrekkige verklaringen kan afleggen nu hij er wel in slaagde andere oudere gebeurtenissen aan te halen of bijvoorbeeld wat betreft een aanslag waarbij studenten omkwamen wel bijkomende verklaringen aflegde, zij het dat deze niet in lijn lagen met de objectieve informatie.

Het gegeven dat verzoeker wel enkele incidenten kon noemen, kan geen afbreuk doen aan verweerders oordeel dat verzoekers kennis aangaande verschillende aanslagen en veiligheidsincidenten uiterst beperkt, dan wel incorrect of onbestaande is terwijl het gaat om recentere incidenten met een behoorlijke draagwijdte die redelijkerwijze ook jonge mensen in dorpen zouden hebben bereikt.

Wat betreft verzoekers verwijt dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn verklaring betreffende de recente overstromingen enkele maanden voor zijn vertrek, besluit de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing omtrent verzoekers regio van herkomst die Raad integraal kan bijtreden. Dergelijke niet-gestaafde bewering kan immers allerminst volstaan om aan te tonen dat verzoeker wel enige, afdoende kennis had van recente impactvolle gebeurtenissen in zijn regio.

Verzoeker slaagt er niet in verweerders conclusie te ontkrachten dat niet kan aangenomen worden dat hij onafgebroken in Mehterlam heeft verbleven door louter te benadrukken dat hij amper zijn dorp verliet, dit gelet op de hoger weergegeven omstandige en concrete motieven die steun vinden in het dossier.

Inzake verzoekers verwijt dat verweerder in casu een onredelijke hoeveelheid kennis eist over Afghanistan, stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 21,5 jaar (of 19,5 jaar met 2 jaar standaarddeviatie) en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen omtrent zijn herkomstregio. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4.3. Voorts wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat indien verzoeker niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en hij geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie, hij evenmin een de door hem aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Er wordt in de bestreden beslissing wel nog verder gemotiveerd dat verzoekers vluchtrelaas an sich ongeloofwaardig dient te worden bevonden:

“De door u beschreven gang van zaken lijkt werkelijk erg weinig plausibel en zit in wezen vol eigenaardigheden. Men kan zich vooreerst alreeds de vraag stellen waarom de taliban u zou willen inschakelen om hen binnen te brengen in de luchthaven van Jalalabad, u was naar eigen zeggen immers slechts een kind (CGVS, p. 22). Dat een dergelijke geharde groepering, alreeds gedurende decennia actief in het land, een kind dat hen bovendien niet genegen was, zouden toevertrouwen om haar leden binnen te loodsen op een basis waar Amerikaanse troepen de plak zwaaiden, lijkt werkelijk uit de lucht gegrepen. Uw uiterst vage en beperkte verklaring, dat de taliban nu eenmaal kinderen gebruikt, kan niet overtuigen (CGVS, p. 34). Het kan daarenboven evenmin overtuigen dat u voordien ooit op bezoek zou zijn geweest op de luchthaven van Jalalabad, uw verklaringen hieromtrent komen uiterst weinig aannemelijk en geheel niet doorleefd over. Dat u als eenvoudige burger enkele keren gedurende een halfuurtje de toegang kreeg tot een dergelijk beveiligde plaats door simpelweg aan de bewaker te vragen of u uw broer mocht zien en de naam van uw vader op te geven, kan niet overtuigen (CGVS, p. 34). Het lijkt eveneens merkwaardig dat uw broer N. eenvoudigweg zijn vrouw en kinderen in Haidar Khani, waar hij omwille van zijn vermeende werkactiviteiten meerdere keren zou zijn bedreigd, zou hebben achtergelaten en zonder zijn gezin naar de Verenigde Staten zou zijn vertrokken (CGVS, p. 16, p. 34). Uw geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan door de vaststelling dat diezelfde familieleden nooit meer enige problemen zouden hebben gekend met de taliban na uw vertrek uit het land (CGVS, p. 23). Zij wonen tot op heden nog steeds in hetzelfde huis in Haidar Khani en met hen gaat alles goed (CGVS, p. 15-16). Dat de taliban niet geïnteresseerd zou zijn in vrouwen, doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststelling. Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat u het door u naar voren geschoven profiel van uw oudere broer, zijnde dat hij werkzaam was voor de Amerikaanse troepen, geheel niet aantonen. Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u in wezen op geen enkele manier kan

aantonen dat de persoon die u in uw documenten naar voren schuift als zijnde uw broer N., werkelijk uw broer is. U legt verscheidene foto's van documenten en certificaten voor betreffende S. en zijn werk voor de Amerikanen, eveneens voegt u foto's van uw vermeende broer toe waarop hij te zien zou zijn in zijn werkcontext (zie documenten toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). U kan echter geen foto's voorleggen waarop u samen te zien bent met de man die u als uw broer bestempelt, het ontbreekt u volledig aan foto's in gezinsverband (CGVS, p. 21). Uit de enkele oude foto, neergelegd na het persoonlijk onderhoud, waarop enkele jonge kinderen te zien zijn die u beschrijft als zijnde uw zus en broer, kan op geen enkele manier worden afgeleid dat deze persoon uw broer is of zelfs überhaupt dezelfde persoon is als de man die wordt afgebeeld op de andere foto's. De foto's waarop de man die u aanwijst als zijnde uw broer te zien is op plaatsen, duidelijk niet op de luchthaven van Jalalabad, in een uniform van het Afghaanse nationale leger en aan het werk met zware wapens, doen eveneens de wenkbrauwen fronsen uw verklaringen indachtig. Uw broer zou immers slechts als mecaniciens met de Amerikanen op missies zijn meegegaan, hij zou er enkel zijn geweest om hun voertuigen te herstellen in geval van technische problemen (CGVS, p. 32). Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde en kunnen de door u voorgelegde documenten omtrent uw broer op geen enkele manier uw relaas ondersteunen."

Verzoeker betoogt dat hij details gaf over het werk van zijn broer en zijn broer in het verleden samenwerkte met het Amerikaanse leger op de luchthaven te Jalalabad. Hij benadrukt dat zijn broer van 2005 tot 2018 werkte en hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud het salaris van zijn broer aangaf. Verzoeker meent dat hij ook probeerde om het bewijs van het werk van zijn broer te leveren en de foto's van zijn broer aan het werk als begin van bewijs moeten worden beschouwd.

Daar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen en slechts elementen en stukken benadrukt waarmee verweerder reeds rekening heeft gehouden zoals de bijgebrachte foto's, brengt hij geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven die de Raad integraal kan bijtreden.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er met reden op dat er enkele markante inconsistenties in verzoekers verklaringen kunnen worden vastgesteld, waardoor zijn geloofwaardigheid verder wordt ondergraven:

"Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer N. zich in uw geboortedorp Haidar Khani zou bevinden (Verklaring DVZ, Vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt u echter naar voren dat N. naar de Verenigde Staten zou zijn verhuisd nog voor uw eigen vertrek uit het Afghanistan (CGVS, p. 15-16). Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid brengt uw geloofwaardigheid onverminderd in het gedrang. Hiermee geconfronteerd, geraakt u niet verder dan te beweren dat u nooit verklaard zou hebben dat uw broer in Haidar Khani woont, u houdt vol dat u steeds zou hebben gezegd dat hij zich in de Verenigde staten zou ophouden (CGVS, p. 35). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. U beweert verder dat u meerdere keren naar de luchthaven in Jalalabad zou zijn gereisd om er zogezegd uw broer te bezoeken, hetgeen alreeds ernstige vraagtekens oproep wat betreft geloofwaardigheid (CGVS, p. 22, p. 33). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud echter had verklaard dat u toen u in Afghanistan woonde nooit buiten uw district zou zijn geweest, nooit zou u andere plaatsen in het land hebben bezocht (CGVS, p. 9). Het doet tevens de wenkbrauwen fronsen dat u te kennen geeft dat de taliban gewoon kon rondhangen in uw dorp (CGVS, p. 35), terwijl u eerder had verklaard nooit enige gewapende groepering in uw dorp te hebben gezien (CGVS, p. 29). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er finaal geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Gezien de vermeende dood van uw vriend S. volstrekt in het verlengde ligt van uw reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban, kan er dan ook geen geloof worden toegeschreven aan uw vrees wat betreft de zogenaamde rancuneuze vader van S.."

Verzoeker repliceert dat hij deze verwarring niet kan uitleggen maar hij bij zijn versie blijft dat zijn broer Afghanistan verlaten heeft voordat hij daar in de problemen geraakte en Afghanistan moest verlaten. Hij stelt dat wat zijn bezoeken aan zijn broer betreft hij de vraag niet duidelijk begrepen had. Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn versie blijft dat hij zijn broer twee of drie keer bezocht had. Hij betoogt dat verweerder geen vragen gesteld heeft over deze bezoeken aan zijn broer en de manier waarop hij de luchthaven van Jalalabad heeft kunnen betreden zodat dit niet rechtsgeldig kan worden betwist.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst daar hij louter volhardt in één versie van zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die voormelde tegenstrijdigheden kunnen verschonen.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker, die de bijstand van een advocate genoot op het CGVS, uitdrukkelijk aangaf dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) goed was verlopen en hij de tolk goed had begrepen waarbij hij, naast een correctie aangaande zijn stam, tevens een correctie doorvoerde aangaande een bezoek aan een talibanlocatie zonder hierbij evenwel enige correctie bij te voegen aangaande zijn verklaringen met betrekking tot zijn broer (persoonlijk onderhoud, p. 4-5). De Raad benadrukt overigens dat het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Zodoende kan verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ niet dienstig ontkennen.

Waar verzoeker volhardt zijn broer te hebben bezocht in Jalalabad en verweerder verwijt geen vragen te hebben gesteld over deze bezoeken en de manier waarop hij de luchthaven van Jalalabad heeft kunnen betreden, moet de Raad nog opmerken dat verzoeker hiermee geenszins een ander licht kan werpen op zijn initiële verklaring op het CGVS dat hij binnen Afghanistan geen andere plaatsen buiten zijn district heeft bezocht toen hem dit uitdrukkelijk werd gevraagd (persoonlijk onderhoud, p. 9).

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“Dat u verder verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd, zonder naar eigen zeggen de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging in belangrijke mate en onderstreept hierdoor bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (Verklaring DVZ, vraag 22 & 32; CGVS, p. 9). Bovendien dient hierbij aangestipt te worden dat uit uw administratief dossier naar voren komt dat u wel degelijk elders asiel heeft aangevraagd, meer bepaald in Oostenrijk en Bulgarije. U bent er echter met de noorderzon vertrokken zonder het verdere verloop van de procedure af te wachten hetgeen andermaal weinig ernstig is indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben, in casu quod non. Dat u deze eerdere asielaanvragen daarenboven verzwijgt voor de Belgische asielinstanties en ook na een confrontatie blijft volhouden dat u nooit asiel heeft aangevraagd (CGVS, p. 19), ondermijnt uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker stelt dat als hij zijn verzoeken om internationale bescherming niet heeft vermeld dit te wijten is aan het feit dat hij de procedures die in Oostenrijk en Bulgarije zijn ingevoerd niet heeft begrepen. Hij stelt dat hem niet werd gevraagd of hij een verzoek om internationale bescherming wilde aanvragen en hem niet verteld werd dat hij internationale bescherming had verzocht zodat hij niet verklaarde dat hij in andere Europese landen internationale bescherming had aangevraagd.

Verzoeker kan met zijn betoog dat hij de procedures in Oostenrijk en Bulgarije niet begreep, voorgaande pertinente bevindingen niet weerleggen. Verzoekers afwachtende passieve houding en stelling geen verzoek te hebben ingediend in de Europese landen die hij passeerde kan overigens niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees.

In zoverre verzoeker volhoudt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn broer, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nog volledigheidshalve aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Evenwel dient er in dit verband opgemerkt te worden dat verzoekers familieleden, waaronder zijn moeder, twee zussen, verloofde, de vrouw van zijn broer en hun vier zonen en twee dochters (Verklaring DVZ, p. 2-3, p. 4; persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 13, p. 15-16) in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat, ondanks het niet nader gespecificeerd betoog dat het huis werd vernield door de taliban en zijn gezin bij de maternale tantes woont en de vrouw van zijn broer bij haar eigen ouders, zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn broer (persoonlijk onderhoud, p. 23, 15-16).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn broer geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen

waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter

kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en

Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn verblijf van bijna twee jaar in België, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 19,5 jaar (of 17,5 jaar met 2 jaar standaarddeviatie) in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij van zijn negen à tien jaar tot zijn vijftien jaar naar school ging (Verklaring DVZ van 1 maart 2021, p. 1; persoonlijk onderhoud, p. 9- 10), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder verklaarde dat zijn moeder, twee zussen, verloofde, de vrouw van zijn broer en hun vier zonen en twee dochters nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 2- 3, p. 4; persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 13, p. 15- 16). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 15). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari/Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 1).

Aangaande het betoog in het verzoekschrift dat verweerder verzoeker ten onrechte niet opnieuw heeft opgeroepen om gehoord te worden over zijn angsten bij zijn terugkeer gelet op de ontwikkeling in Afghanistan, en dus totaal niet werd bevraagd over zijn (gepercipieerde) verwestering moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet meer werd uitgenodigd voor een (tweede) bijkomend persoonlijk onderhoud na de machtsovername door de taliban, hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de

Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Ondanks in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekers huis sinds zijn vertrek vernield is door de taliban toont verzoeker hiermee niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder verklaarde dat zijn moeder, twee zussen, verloofde, de vrouw van zijn broer en hun vier zonen en twee dochters nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 2- 3, p. 4; persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 13, p. 15- 16) en verzoekers gezin sinds de vernieling van het huis bij maternale tantes kon wonen en de echtgenote van zijn broer bij haar eigen ouders (verzoekschrift, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 15).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomststregio geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal, ging op grond van de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat evenwel over tot een analyse van de veiligheidssituatie aldaar, die door de Raad wordt bijgetreden omwille van volgende vaststellingen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband nu hij zelfs nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn werkelijke regio van herkomst.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU